

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Των Νικολέτας-Νεφέλης Αρτινού, Παναγιώτη Τζουγκράκη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΜΕΛΙΧΑ
- B) ΝΙΚΟΣ
- Γ) ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
- Δ) ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Στο διάλειμμα πριν την τελευταία ώρα, σ' ένα μικρό Λύκειο της πόλης η Μελίχα ξεφυλλίζει το ημερολόγιο της, όταν ξαφνικά εμφανίζεται το πειραχτήρι του σχολείου και της το αρπάζει μέσα από τα χέρια.

ΜΕΛΙΧΑ:

Φέρε μου το ημερολόγιο μου. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό .

Ο Νίκος απομακρύνεται και με ειρωνικό ύφος λέει.

ΝΙΚΟΣ:

Σιγά! Τι σπουδαίο μπορεί να γράφεις.

ΜΕΛΙΧΑ:

Είναι δικό μου ό,τι και να γράφω. Δώσε μου το σου λέω...

ΝΙΚΟΣ:

Θα το διαβάσω να γελάσω λίγο και μετά θα το πάρεις πίσω. Α! μπορεί να λείπουν μερικές σελίδες!

Ο Νίκος γελάει δυνατά ενώ η Μελίχα αρχίζει να κλαίει.

ΜΕΛΙΧΑ:

Μηνηη ! Σε παρακαλώ...

ΝΙΚΟΣ:

Ναι, ναι κλάψε λίγο θα σε λυπηθούμε νομίζεις...

ΜΕΛΙΧΑ :

Γιατί το κάνεις αυτό;

ΝΙΚΟΣ :

Είναι απλό. Όλη η εμφάνιση σου προκαλεί. Η μαντίλα , ο τρόπος που μιλάς όλα... Δεν θα ασχοληθώ άλλο μαζί σου... Άλλαξε και μετά ζήτα πράγματα. Άντε γεια.

Ο Νίκος φεύγει άνετος, ενώ η Μελίχα τρέχει κλαίγοντας. Εμφανίζεται η Ελευθερία φίλη της Μελίχα και στέκονται κοντά στην πόρτα του σχολείου.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Τι έγινε; Γιατί κλαις;

ΜΕΛΙΧΑ :

Δεν ..... δεν αντέχω άλλο. Αλήθεια σου λέω... δεν μπορώ... **(Η φωνή τρέμει από το κλάμα.)**

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Δεν καταλαβαίνω...

ΜΕΛΙΧΑ:

Μακάρι να μπορούσα να επιστρέψω στη χώρα μου. Αυτός ο πόλεμος μου τα πήρε όλα.... Είναι τόσο άδικο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Σε πείραξε κάποιος;

ΜΕΛΙΧΑ:

Όλη η ζωή μου είναι ένα πρόβλημα. Όταν βγαίνω από το σπίτι μου συνέχεια ζω με ένα φόβο..

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Ηρέμησε. Ξέρεις ότι όλα αυτά δεν ισχύουν.

ΜΕΛΙΧΑ:

Κάθε μέρα γυρίζω σπίτι και κλαίω.. Έχουν περάσει 4 χρόνια από τότε που κατάφερα και ήρθα εδώ από τη Συρία. Δεν περίμενα ποτέ ότι η ζωή μου θα είναι έτσι. Η μόνη μου παρέα σε όλα όσα ζω είναι το ημερολόγιό μου. Που σήμερα το έχασα κι αυτό.....Γράφω για να θυμάμαι πως ήταν η ζωή μου παλιά. Γράφω για να φέρνω στο μυαλό μου το τόπο μου και τους ανθρώπους που άφησα πίσω μου. Είναι σημαντικό για μένα να θυμάμαι όλα αυτά με τα οποία μεγάλωσα. Παίρνω δύναμη από αυτά. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Η αλήθεια είναι ότι δεν το έχω νιώσει, αλλά καταλαβαίνω ότι είναι σημαντικό αυτό το κομμάτι για σένα. Όμως αν θες πες μου περισσότερα γι' αυτό....

ΜΕΛΙΧΑ:

Όταν ξαναδιαβάζω τις ιστορίες μου που έχω γράψει από τη Συρία νιώθω έτσι να με τυλίγει η αγάπη της λατρεμένης μου γιαγιάς με την οποία πηγαίναμε μαζί στο τζαμί

αλλά και ο μπαμπάς μου που από μικρή με μάθαινε για τη θρησκεία μας και την ιστορία μας. Μέσα στην καρδιά μου βρίσκονται όλες οι ιστορίες των παιδικών μου χρόνων που με έμαθαν να αγαπάω, με έμαθαν να μοιράζομαι και να σέβομαι όλους τους ανθρώπους που βρίσκονται στο δρόμο μου. Έτσι αυτά είναι η δύναμη μου να αγωνίζομαι.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Τα λες πολύ ωραία....

ΜΕΛΙΧΑ :

Γιατί όμως πρέπει να εγκαταλείψω το παρελθόν μου. Τι κακό έχει η καταγωγή μου, η θρησκεία μου, η μαντίλα μου; Γιατί εδώ αντιμετωπίζεται σαν σκουπίδι που πρέπει να ξεφορτωθώ και όλοι με κοιτάζουν σαν να είμαι εξωγήινη;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Η αλήθεια είναι ότι δεν καταλαβαίνω πως γίνεται το 2023 να υπάρχουν παιδιά που κοροϊδεύουν ένα κορίτσι. Εγώ σε γνωρίζω ένα χρόνο τώρα από τότε που ήρθα σ' αυτό το σχολείο και δεν είχα καταλάβει κάτι. Είναι καιρό αυτή η κατάσταση; Μίλησε μου, θέλω να μάθω, θέλω να βοηθήσω.

ΜΕΛΙΧΑ:

Η αλήθεια είναι ότι τελευταία τα πράγματα είχαν ηρεμήσει. Δεν έδινα σημασία, έφευγα γρήγορα στοσχόλασμα και στα διαλείμματα ήμουν μαζί σου όποτε δε με έβρισκαν ποτέ μόνη. Σήμερα πάλι τα ίδια... δε θέλω να θυμάμαι πως ήταν όταν πρωτοήρθα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Δε μου έχεις πει ποτέ γι' αυτό....

ΜΕΛΙΧΑ :

Ναι η αλήθεια είναι ότι ντρέπομαι αλλά νομίζω ότι είναι σημαντικό να τα μάθεις..

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Μπορούμε να πάμε να κάτσουμε κάπου.

Βγαίνουν από το σχολείο και περπατάνε παρέα.

ΜΕΛΙΧΑ :

Ναι έχεις δίκιο... πάμε προς το σπίτι μου και θα σου τα πω. Η μαμά μου θα ανησυχήσει. Μπορείς να κάτσεις να φας παρέα μαζί μας. Έχουμε γεμιστά που σου αρέσουν..

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Πάμε! Αχ είναι το αγαπημένο μου... Μάλιστα όπως το μαγειρεύει η μαμά σου είναι λουκούμι. Μισό λεπτό να στείλω μήνυμα στη μητέρα μου.

ΜΕΛΙΧΑ:

Λοιπόν, θα σου τα πω στο δρόμο γιατί δε θέλω να στενοχωρήσω άλλο τη μητέρα μου..

ΕΛΥΘΕΡΙΑ:
Ακούω... πες.

Η Μελίχα σταματάει να κλαίει και παίρνει σοβαρό ύφος.

ΜΕΛΙΧΑ:

Λοιπόν. Όλα ξεκίνησαν στη Γ γυμνασίου όταν πρωτοήρθα στο σχολείο, μέχρι τότε έμενα σε καταυλισμούς. Φυσικά στην αρχή όλοι με κοιτάζαν περίεργα αλλά κανένας δε μου μιλούσε, ούτε καν με πλησίαζε. Έκανα μια ώρα ελληνικά κάθε εβδομάδα και έκανα τρομερό αγώνα, για να αποδεικνύω ότι μπορώ να τα καταφέρω για να μην απογοητεύσω τους γονείς μου που έκαναν τόσο αγώνα για να είμαστε εδώ. Έτσι στο μάθημα της γλώσσας, μας ζήτησε η καθηγήτρια να κάνουμε μια εργασία για το ρατσισμό. Έβαλα λοιπόν τα δυνατά μου μια και το θέμα με αφορά κάπως. Εξάλλου η ζωή στον καταυλισμό ήταν αρκετά δύσκολη. Αλλά θα σου τα πω άλλη φορά αυτά. Παρέδωσα την εργασία στην καθηγήτρια κι εκείνη μου ζήτησε να τη διαβάσω δυνατά μιας και όλοι το ίδιο έκαναν. Προσπάθησα να το αποφύγω αλλά η καθηγήτρια μου έλεγε ξανά και ξανά να διαβάσω. Οπότε δεν είχα άλλη επιλογή. Είχα τρομερό άγχος γιατί δεν μιλούσα καθαρά ελληνικά. Ξεκίνησα να διαβάζω και ταυτόχρονα άρχισα να τρέμω από το φόβο μου, τα χέρια μου ιδρώναν και η φωνή μου έσπαγε. Και παρόλο που είχα γράψει μόνη μου μέχρι και την τελευταία λέξη κόμπιαζα και συλλάβιζα. Μόλις τέλειωσε το μαρτύριο (το πρώτο δηλαδή γιατί με περίμενε ακόμα χειρότερο) σήκωσα το κεφάλι μου δειλά και τι να δω;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:
Ωχ ! τι;

ΜΕΛΙΧΑ:

Εκτός ότι όλοι γελούσαν κρυφά κάτι που το περίμενα, η καθηγήτρια είχε ένα ύφος πολύ αυστηρό. Με βομβάρδιζε με ερωτήσεις για το ποιος συμμαθητής μου μου την έγραψε και με πρόσβαλε μπροστά σε όλη την τάξη γιατί έλεγε ότι δεν είναι δυνατόν να είμαι 1, 5 χρόνο στην Ελλάδα και να μην ξέρω τη γλώσσα ενώ να μπορώ να γράφω τέτοια κείμενα. Αυτή ήταν η αφορμή για όλα όσα ακολούθησαν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Ό,τι έχτιζες σου το γκρέμισε σε μια στιγμή. Πόσο άδικο..... Δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι.

ΜΕΛΙΧΑ :

Η αλήθεια είναι ότι εκείνη τη στιγμή πόνεσα αλλά τότε μερικά παιδιά θεώρησαν ότι μπορούσαν να πουν όσα καιρό φώλιαζαν μέσα τους βλέποντας με, με τη μαντίλα. Άρχισαν να με κοροϊδεύουν, να μου πετάνε χαρτάκια με άσχημους χαρακτηρισμούς για το χρώμα μου, τη θρησκεία μου και την καταγωγή μου. Κάποια φορά με έβαλαν στη μέση και μου τραβούσαν τη χιτζάμπ. Καταλαβαίνεις ότι όλα έμοιαζαν απαίσια στη ζωή μου...Κανένας καθηγητής δεν πήρε χαμπάρι και κανένας δεν υπήρχε να με υπερασπιστεί. Κάποιες φορές φανταζόμουν τον εαυτό μου σαν να περνάει από ένα τούνελ. Πίστευα ότι κάποια στιγμή θα βγω, αλλά πότε; Ο αέρας ήταν λίγος και το σκοτάδι μεγάλο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Σε καταλαβαίνω, έχω νιώσει κι εγώ έτσι, όταν οι γονείς μου αποφάσισαν να χωρίσουν. Ήταν σαν κάποιος να μου στερούσε τη ζωή. Αλλά εσένα είναι πιο δύσκολο.. Μη σε βαραίνω με τα δικά μου μετά τι έγινε;

ΜΕΛΙΧΑ :

Με φώναζαν λαθρομετανάστρια και πίθηκο. Κάποιες μέρες δεν ήθελα να πάω σχολείο αλλά έπρεπε να φανώ δυνατή. Σκεφτόμουν ένα πράγμα. Δεν έχει κανένας δικαίωμα να μου στερήσει τη ζωή μου, να μου απαγορεύσει να είμαι ο εαυτός μου και να πιστεύω σε αυτά που θέλω. Γι' αυτό έκανα υπομονή.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ :

Πω πω ! Πόσο σε θαυμάζω. Πραγματικά είσαι ηρωίδα.

ΜΕΛΙΧΑ:

Σιγά έτσι είναι ο ήρωας .... Εγώ ρεζίλευόμουν κάθε μέρα αλλά έπρεπε να ζήσω.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Και πως τέλειωσε όλο αυτό;

ΜΕΛΙΧΑ:

Όταν το πράγμα ξέφυγε μια μέρα. Κάπως σαν να εκτονώθηκαν αρκετά ή ίσως κάποιοι από αυτούς φοβήθηκαν. Θα σου εξηγήσω τι εννοώ.

Ένα βράδυ με πήραν από πίσω μέχρι το σπίτι μου. Ήταν 4 αγόρια με κορόιδευαν συνεχώς. Μόλις έφτασα σπίτι μου, πριν κλείσω την πόρτα τους φώναζα να με αφήσουν ήσυχη πια και να ασχοληθούν με κάτι άλλο. Θυμάμαι ούρλιαζα και έκλεισα την πόρτα πίσω μου. Αλλά τα αγόρια δε σταμάτησαν εκεί. Άρχισαν να πετάνε αυγά... και έπειτα μερικές πέτρες... Άνοιξα το παράθυρο να τους ζητήσω να σταματήσουν αλλά τίποτα. Κάποιοι γείτονες κάλεσαν την αστυνομία λόγω της φασαρίας. Κι πού σύντομα ένα περιπολικό άρχισε να πλησιάζει με τις σειρήνες να ακούγονται δυνατά.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Ευτυχώς που υπάρχουν και κάποιοι καλοί γείτονες με θάρρος και έτοιμοι να προστατεύσουν τον καθένα. Και τι έγινε τους συνέλαβαν;

ΜΕΛΙΧΑ:

Δεν το ήθελα αυτό γιατί θα έκανε μεγαλύτερο κακό στην οικογένειά μου κι εμένα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Μα τι λες; Θα έπαιρναν μια καλή τιμωρία.

ΜΕΛΙΧΑ:

Όχι δεν πιστεύω ότι έτσι αλλάζει κάποιος....

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Και;

ΜΕΛΙΧΑ:

Βγήκα και τους έδειξα ένα δρομάκι που περνούσε δίπλα από το σπίτι μου και έβγαζε στον κεντρικό λίγα τετράγωνα πιο κάτω. Έτσι όλα ξαφνικά σταμάτησαν. Φυσικά δε μου ζήτησαν συγγνώμη αλλά ούτε μου ξαναμίλησαν. Όλα λοιπόν ήταν σχεδόν μια χαρά μέχρι σήμερα που ο Νίκος μου πήρε ό,τι πιο πολύτιμο είχα. Το ημερολόγιό μου. Ελπίζω να μη συνεχιστεί το ζήτημα....

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ:

Θα προσπαθήσω να μιλήσω μαζί του... Πρέπει να λάβει ένα τέλος .

ΜΕΛΙΧΑ :

Οχι δε θα ήθελα. Καλύτερα να μη δώσουμε σημασία. Ήδη νιώθω καλύτερα που μίλησα σε κάποιον χωρίς να φοβάμαι. Έλα ας τα αφήσουμε τώρα αυτά. Δε θέλω να ακούσει κάτι η μητέρα μου. Είναι μέσα και μας περιμένει...

Μπαίνουν μέσα στο σπίτι. Την ίδια στιγμή ο Νίκος κάθεται σ' ένα παγκάκι κι αρχίζει να διαβάζει με περιέργεια την πρώτη σελίδα.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Να σου συστηθώ με λένε Μελίχα. Από σήμερα είσαι η μοναδική καλύτερη μου φίλη. Πηγαίνω στην Α Λυκείου . Οι γονείς μου , τα αδέρφια μου κι εγώ είμαστε πρόσφυγες από τη Συρία. Βρισκόμαστε στην Ελλάδα 2 χρόνια, όλοι εκτός από τον μπαμπά. Θα μαζέψει χρήματα και θα έρθει όταν μπορέσει. Φτάσαμε στην Ελλάδα χειμώνα μέσα σε μια βάρκα με πολλούς ακόμα πρόσφυγες. Πολύ δύσκολα όλα... το πρώτο καιρό μέναμε στον καταυλισμό... Νόμιζα η ζωή μου είχε τελειώσει... Άφησα το ζεστό μου το κρεβατάκι, τα ακριβά μου τα ρούχα και τα παπούτσια, το αγαπημένο μου πιάνο αλλά και τον λατρεμένο μου πατέρα και μένω στις λάσπες.... Ευτυχώς γνώριζα μια κυρία που μου έμαθε ελληνικά κι έτσι μου έδειξε ότι υπάρχει ελπίδα. Όμως την επόμενη χρονιά γράφτηκα στη γ γυμνασίου στο τμήμα ένταξης και τότε κατάλαβα ότι δεν ξέρω τη γλώσσα και τόσο καλά. Τα παιδιά με κοροϊδεύουν και οι καθηγητές δε μου δίνουν καμία σημασία απλά ζητούν από μένα συνέχεια τετράδια με ασκήσεις, διαγωνίσματα, να βελτιώσω τη γλώσσα, να καταλαβαίνω όσα διαβάζω...Προσπαθώ πάρα πολύ. Κάνω εξάσκηση κάθε μέρα στο σπίτι. Αλλά οι γονείς μου δεν μπορούν να πληρώνουν περισσότερα μαθήματα για μένα. Αυτά από μένα σήμερα.

Ο Νίκος δακρύζει. Κλείνει αμέσως το ημερολόγιο και ψιθυρίζει κάτι που ίσα ίσα ακούγεται μόνος του.

ΝΙΚΟΣ :

Κι εμένα μου λείπει ο μπαμπάς μου. Πάνε τρία χρόνια που ζει κι εργάζεται στη Γερμανία και τον βλέπω τόσο σπάνια... Δεν μπορούσα να φανταστώ όλα αυτά... Είναι πολύ δύσκολο να ζει κάποιος έτσι. Δεν είναι κακό κορίτσι. Και ίσως να έκανα λάθος. Αλλά πως να το παραδεχτώ; Ίσως πρέπει να επιστρέψω το ημερολόγιο. Μήπως να το πετάξω στα σκουπίδια; Ας διαβάσω μια ακόμα σελίδα.. Όσα γράφει έχουν αρκετό ενδιαφέρον.

Βλέπει μπροστά του μια καθηγήτρια και τρέχει προς το μέρος της.

ΝΙΚΟΣ :

Κυρία βρήκα αυτό το ημερολόγιο στο δρόμο νομίζω είναι κάποιου κοριτσιού από την τάξη.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ :

Που το βρήκες; Είσαι σίγουρος ότι δεν το πήρες εσύ; Νομίζω είχα δει τη Μελίχα να το βάζει στην τσάντα της.

ΝΙΚΟΣ:

Κυρία συγγνώμη...είναι η αλήθεια ότι το ξεφύλλισα λιγάκι.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ:

Δεν χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη από εμένα αλλά από εκείνη.

ΝΙΚΟΣ :

Στενοχωρήθηκα πολύ με αυτά που διάβασα. Έμαθα ότι και με τα μαθήματα δυσκολεύεται πάρα πολύ και δεν έχει καμία βοήθεια.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ :

Αλήθεια; Δεν είχα καταλάβει κάτι τέτοιο; Αυτό είναι σημαντικό. Νομίζω ότι είναι μια ευκαιρία να αλλάξει όλων η στάση απέναντι στην Μελίχα και στα άλλα παιδιά που νιώθουν έτσι. Θα μιλήσω στο σύλλογο και θα οργανώσουμε μια μεγάλη γιορτή με μουσικές και φαγητά από όλο τον κόσμο και μάλιστα θα βραβεύσουμε αρκετά παιδιά που έχω στο μυαλό μου για την προσπάθεια τους. Από σένα θέλω να επιστρέψεις το ημερολόγιο. Είναι δική σου υποχρέωση.

ΝΙΚΟΣ:

Μαααα δεν μπορώ...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ:

Νομίζω είναι μια ευκαιρία να συμφιλιωθείτε...

ΝΙΚΟΣ :

Καλά θα προσπαθήσω αύριο που θα ξαναβρεθούμε στο σχολείο.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ:

Καλό μεσημέρι.. και να ξέρεις ότι αν και ήταν λάθος αυτό που έκανες πιστεύω ότι θα βγει κάτι καλό.

ΝΙΚΟΣ:

Καλό μεσημέρι...

Φεύγουν ο Νίκος για το σπίτι του και η κυρία Παπαδοπούλου για το γραφείο πολύ σκεπτική.

Την επόμενη μέρα ο Νίκος φτάνει στο σχολείο πολύ νωρίς. Και περιμένει στην πόρτα. Η Μελίχα φτάνει μετά από λίγο και πολύ βιαστική μπαίνει στο προαύλιο. Ο Νίκος την κυνηγάει και διστακτικά της μιλάει.

ΝΙΚΟΣ :
Μελίχαααα.

ΜΕΛΙΧΑ:
Φύγε σε παρακαλώ. Μη με κοροϊδεύεις άλλο.

Συνεχίζει να περπατάει.

ΝΙΚΟΣ :
Όχι δεν είναι αυτό. Θέλω να σου δώσω το ημερολόγιο σου.

Κάνει κίνηση να της το δώσει. Η Μελίχα παραμένει φοβισμένη και ακίνητη. Ο Νίκος κατεβάζει το κεφάλι.

ΝΙΚΟΣ :
Συγγνώμη... Έκανα λάθος

Η Μελίχα απλώνει το χέρι της και παίρνει το ημερολόγιο. Μπαίνει εκείνη τη στιγμή στο σχολείο και η κυρία Παπαδοπούλου.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ:
Μελίχα ο Νίκος μου είπε ότι μετάνιωσε και είναι μια ευκαιρία να γίνεται φίλοι. Α! μην ξεχάσω να σας πω. Το σχολείο μας διοργανώνει μια γιορτή για την παγκόσμια ημέρα μουσικής. Σας καθιστώ υπεύθυνους να αναζητήσετε μουσικές των χωρών της Ανατολής. Καλημέρα!

Η Μελίχα χαμογελάει.

ΜΕΛΙΧΑ :
Καλημέρα!
(Γυρίζει στο Νίκο)... Εντάξει Νίκο κανένα πρόβλημα. Τι λες θα συνεργαστούμε ;

Ο Νίκος χαμογελάει.

ΝΙΚΟΣ :
Ευχαρίστως!

ΤΕΛΟΣ